

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **D.P.**, nar.X., bytem X, zastoupen JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2008 č.j. 643/550/08-Tro,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 3.11.2008 č.j. 643/550/08-Tro se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13.520,- Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Sequense, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 3.11.2008 č.j. 643/550/08-Tro, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu v Hradci Králové, ze dne 26.6.2008 č.j. ČIŽP/45/OOH/SR01/0807126.003/08/KMN, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 9.7.2008 a kterým bylo toto rozhodnutí o uložení pokuty potvrzeno.

Žalobce v žalobě uvedl, že je smluvně zapojen do kolektivního systému REMA Systém a.s., který řádně a ve stanovené lhůtě podal návrh na zápis do seznamu mj. pro zajišťování financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny č. 7. Na základě této skutečnosti je žalobce oprávněn a byl i v rozhodném období oprávněn plnit své povinnosti stanovené zákonem o odpadech prostřednictvím kolektivního systému REMA

Systém a.s. Žalobce poukázal na to, že neexistuje pravomocné rozhodnutí, kterým by byl zapsán do Seznamu provozovatel kolektivního systému zajišťujícího financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností pro skupinu 7 a žádný subjekt nemá ve smyslu § 37n odst. 3 zákona o odpadech statut provozovatele kolektivního systému, který by byl jediný oprávněn zajišťovat financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností pro skupinu 7. Takový statut nemá ani společnost ASEKOL s.r.o. Napadené rozhodnutí je tedy zjevně nezákonné, neboť žalobce se správního deliktu nedopustil.

Žalobce dále namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opomenul zásadní námitky vyslovené žalobcem a ve zbytku je nesprávně právně posoudil, čímž žalobce zkrátil na právech, která mu přísluší, a to takovým způsobem, že to mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Žalobce vyslovil nesouhlas s posouzením věci žalovaným, neboť povinnost odvádět příspěvek na zajišťování financování nakládání s elektrozařízením a elektroodpadem je výrobcům elektrozařízení uložena zákonem. Právním titulem pro poskytnutí plnění je tedy zákon a nikoli smlouva. Žalobce není povinen být se společností ASEKOL ve smluvním vztahu. Žalobce navíc prostřednictvím REMA Systému a.s. poukázal ASEKOLU s.r.o. zálohu na příspěvek, provozovatel systému ASEKOL s.r.o. však tento nepřijal. Odmítnutím plnění zabránil tedy žalobci v plnění povinnosti dle zákona o odpadech. Je proti smyslu zákona, aby byl žalobce trestán za nesplnění povinností, jejichž splnění je podmíněno součinností třetí osoby, která tuto součinnost neposkytla, resp. přijetí plnění odmítla.

Dále žalobce s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), namítl, že v obdobném případě žalovaný uloženou pokutu snížil. Jednalo se přitom o skutkově totožný případ, kdy pokutovaný subjekt byl rovněž drobný dovozce hraček na území České republiky. Dle žalobce žalovaný porušil zásadu materiální rovnosti rozhodnutí a i proto je namístě napadené rozhodnutí zrušit.

Dle žalobce věc byla nesprávně právně posouzena. Sankce mu byla uložena za nedodržení vyhlášky, ačkoliv kontrolní orgán je oprávněn uplatňovat státní moc jen v případě porušování povinností stanovených v zákoně o odpadech a nikoli v podzákonných právních předpisech. Tímto prováděcím předpisem nebyly stanoveny podrobnosti financování nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady, nýbrž byly uloženy výrobcům elektrozařízení povinnosti, které zákon vůbec nepředvídá. Napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvostupňového, je v rozporu se zákonem o odpadech, neboť v rozporu je i pravidlo chování stanovené vyhláškou, za jehož porušení byla žalobci právě pokuta uložena.

Žalobce poukázal na to, že žádný provozovatel kolektivního systému nedisponuje v době podání žaloby pravomocným rozhodnutím pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pocházejícími z domácností skupiny 7, byť na rozhodnutí Ministerstva životního prostředí č.j. 5193/ENV/720/05 ze dne 22.12.2005 byla formálně právní moc vyznačena.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zajištěním financování nakládání s historickými elektrozařízeními ze skupiny 7 byl Ministerstvem životního prostředí pověřen kolektivní systém ASEKOL s.r.o. Žalobce tedy odváděl příspěvek na historická elektrozařízení do nesprávného kolektivního systému. Dále žalovaný ve vyjádření uvedl časový přehled vztahující se k rozhodnutí ze dne 22.12.2005 č.j. 5193/ENV/720/05, kterým

byl kolektivní systém ASEKOL s.r.o. pověřen zajištěním financování nakládání s historickým elektrozařízením skupiny 7. Žalovaný uvedl, že proti tomuto rozhodnutí byl podán rozklad společností SPAR, tento však byl zamítnut jako nepřijatelný (rozhodnutí č.j. 1292/M/09,20738/ENV/09, které nabylo právní moci dne 31.3.2009). V době trvání posuzovaného správního deliktu žalobce tedy bylo rozhodnutí o zápisu ASEKOLu pravomocné a správcem financování nakládání s historickými elektrozařízeními skupiny 7 byl jednoznačně ASEKOL s.r.o. Žalovaný dále ve vyjádření uvedl, že dle jeho názoru se dostatečně vypořádal se všemi námitkami odvolání. Příspěvek na financování nakládání s historickým elektrozařízením musí být odváděn do určeného kolektivního systému, který je pro každou skupinu zařízení pouze jeden. Přerozdělování příspěvků by bylo možné ovšem pouze na základě uzavřených dohod. Žalovaný rovněž odmítl námitku porušení zásady materiální rovnosti, když v tomto konkrétním případě bylo důležitým aspektem množství zařízení uváděných na trh a s tím související předpokládaný a očekávaný příspěvek. U subjektu, se kterým žalobce své postavení srovnával, se jednalo o podstatně menší množství zařízení uváděných na trh za podstatně kratší období. Pokud se jedná o prováděcí vyhlášku č. 352/2005 Sb., zejména o ustanovení § 13, v této otázce žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu č. 69/2009 Sb., kde Ústavní soud neshledal rozpor mezi vyhláškou a ústavním pořádkem nebo zákonem a návrh na zrušení vyhlášky zamítl.

Žalobce poté zaslal soudu před jednáním vyjádření, ve kterém zdůraznil, že rozhodující pro posouzení důvodnosti žaloby je otázka, zda rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 22.12.2005 č.j. 5193/ENV/720/05, kterým bylo rozhodnuto o zápisu kolektivního systému ASEKOL a jím zastoupených výrobců do seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností, mj. ze skupiny 7, je či není v právní moci, resp. zda je či není společnost ASEKOL oprávněným provozovatelem kolektivního systému k zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností spadajícím do skupiny 7. Žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9Ca 137/2009-150 s tím, že v důsledku tohoto rozsudku uvedené rozhodnutí Ministerstva životního prostředí není v právní moci. Dále žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 7Ca 118/2006-165 ze dne 17.12.2010 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2011 č.j. 3As 8/2011-287 a v souvislosti s tím na usnesení Ústavního soudu ze dne 28.6.2011 sp.zn. II ÚS 3172/10.

Dále žalobce poukázal na to, že rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 25.5.2011 č.j. 1312/M/11,23927/ENV/11 bylo napadeno žalobou ve výroku II, kterým ministr potvrdil prvostupňové rozhodnutí ze dne 22.12.2005 v té části, že společnost ASEKOL a jí zastoupení výrobci se zapisují do seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností ze skupiny 4 a 7. Žalobce v tomto vyjádření uvedl žalobní body uplatněné společností REMA Systém a.s. a rovněž také zmínil žalobu podanou společností SPAR česká obchodní společnost s.r.o. proti uvedenému rozhodnutí ze dne 22.12.2005.

Dle žalobce lze legitimně očekávat zrušení výroku II rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 25.5.2011 a posléze i zrušení příslušné části rozhodnutí ze dne 22.12.2005. Následkem těchto skutečností je nutno na vytýkané jednání žalobce analogicky použít ustanovení § 15 odst. 4 vyhlášky. Žalobce v tomto vyjádření odkazoval na judikaturu správních soudů.

Při jednání zástupce žalobce s odkazem na důvody uvedené v žalobě a ve vyjádření navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Zástupkyně žalovaného uvedla, že napadené rozhodnutí byl vydáno v době, kdy správní orgány vycházely ze závěru, že rozhodnutí o tom, že ASEKOL je na základě pravomocného rozhodnutí provozovatelem kolektivního systému i ve vztahu k likvidaci historického zařízení spadajícího do třídy 7, je pravomocné. Až následně bylo judikaturou vyslovenou, že toto rozhodnutí nebylo v předmětné době v právní moci, neboť byli opomenuti účastníci řízení a rozhodnutí ze dne 22.12.2005 tedy nebylo možno považovat za pravomocné. Z tohoto důvodu vzhledem ke změně posouzení věci uvedla, že rozhodnutí ponechává na úvaze soudu.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobci byla rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Hradec Králové ze dne 26.6.2008 sp.zn. ČIŽP/45/OO/SR01/0807 126 ve spojení s opravným usnesením ze dne 9.7.2008 uložena pokuta podle § 66 odst. 4 písm. f), § 67 a § 68 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 185/2001 Sb.) ve výši 70.000,- Kč za porušení § 37n odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., kterého se dopustil tím, že nepřispíval v období roku 2006, 2007 a do 9.4.2008 na zajištění financování zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení uvedeného na trh do dne 13.srpna 2005 pocházejících z domácností (historické zařízení). Dle odůvodnění tohoto rozhodnutí se jednalo o elektrozařízení ze skupiny č. 7. Kontrolovaný subjekt uzavřel smlouvu se společností REMA Systém a.s, která však byla oprávněna zajišťovat pouze financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 8. Oprávněným provozovatelem kolektivního systému pro skupinu 7 historického elektrozařízení byl ASEKOL (rozhodnutí MŽP č.j. 5193/ENV/720/05). Tomuto provozovateli kolektivního systému však žalobce v uvedeném období nepřispíval, takže neměl zajištěno financování nakládání s historickým elektrozařízením dle požadavků zákona o odpadech. Plnění prostřednictvím kolektivního systému REMA Systém a.s. nebylo možné.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, o kterém rozhodlo Ministerstvo životního prostředí dne 6.11.2008 pod č.j. 643/550/08-Tro tak, že odvolání se zamítá a prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje. Odvolací orgán dospěl k závěru, že odvolatel odváděl finanční příspěvek na financování předmětného historického elektrozařízení do nesprávného systému, čímž nezajistil plnění povinnosti podle § 37n odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb. Zajištěním financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 7 byl pověřen kolektivní systém ASEKOL s.r.o. na základě rozhodnutí č.j. 5193/ENV/720/05 ze dne 22.12.2005.

V daném případě se soud v první řadě zaměřil na posouzení otázky, zda v kontrolovaném období byl vůbec rozhodnutím Ministerstva životního prostředí určen provozovatel kolektivního systému, který měl zajišťovat financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 7. V této otázce lze vyjít z judikatury Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky č.j. 10Ca 103/2007-106, 7Ca 118/2006-165, 1As 17/2010-294). Z těchto rozsudků vyplývá, že rozhodnutím žalovaného ze dne 22.12.2005 č.j. 5193/ENV/720/05 byl do Seznamu zapsán ASEKOL s.r.o. jako provozovatel kolektivního systému pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 7. Nejen v tomto případě, ale u všech návrhů na zápis do seznamu, nebyl řádně vymezen okruh

účastníků řízení. Jestliže rozhodnutí č.j. 5193/ENV/720/05 ze dne 22.12.2005 bylo doručeno pouze navrhovateli – společnost ASEKOL s.r.o. a nikoli i všem dalším subjektům, kterým příslušelo postavení účastníků řízení, nemohlo nabýt právní moci pouhým doručením společnosti ASEKOL s.r.o.

V daném případě nebylo tedy pravomocně rozhodnuto, jakému subjektu (vůči komu) měl žalobce odvádět příspěvek, neboť v rozhodném období, kdy mělo dojít z jeho strany k porušení povinnosti (ani následně v době vydání touto žalobou napadeného rozhodnutí), nebyl „správce financí“ určen pravomocným rozhodnutím. Správní orgány obou stupňů tak při vyvození postihu vycházely z nesprávné premisy, že rozhodnutí ze dne 22.12.2005 o určení příslušného kolektivního systému ASEKOL s.r.o. je pravomocné. Neplnění povinnosti vůči systému zapsanému na základě nepravomocného rozhodnutí o zápisu, za situace, kdy výrobce plní tuto povinnost jinému kolektivnímu systému, jehož návrh na zápis do Seznamu byl rovněž dosud nepravomocně zamítnut, nelze sankcionovat. Nesprávný postup žalovaného nemůže jít k tíži adresátů. Pakliže ustanovení § 15 vyhl. č. 352/2005 počítalo s určitým přechodným obdobím a předpoklad tohoto ustanovení nebyl naplněn (do 12.října 2005 nebyl žádný provozovatel kolektivního systému, jehož prostřednictvím měla být plněna daná povinnost, zapsán do Seznamu), je nutno z hlediska určitosti a předvídatelnosti práva pro adresáta právní normy dovodit, že plnění povinností způsobem stanoveným pro přechodné období nelze do doby určení konkrétního provozovatele a jeho zapsání do Seznamu (a to na základě zákonného postupu a pravomocného rozhodnutí) sankcionovat; nastalou situaci lze řešit finančním narovnáním mezi kolektivními systémy poté, co bude žalovaným řádným procesním postupem určen ten provozovatel, který bude zapsán do Seznamu jako jediný provozovatel kolektivního systému pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pro danou skupinu. K tomu soud považuje za nutné doplnit, že tímto nezpochybňuje obecnou platnost § 37h odst. 1 písm.c) zákona o odpadech, totiž, že odpovědnost výrobců za plnění povinností stanovených v dílu osmém zákona o odpadech nezaniká, jestliže právnická osoba, na níž byly tyto povinnosti přeneseny (jak zákon umožňuje) tyto povinnosti neplní.. Toto ustanovení však nelze vůči adresátu aplikovat za situace, kdy předpokládaný standard nebyl zákonem či vyhláškou (ust. § 15 citované shora) naplněn.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí věc posoudil po právní stránce nesprávně. Za situace, kdy nebylo pravomocně rozhodnuto, že kolektivní systém ASEKOL je oprávněn zajišťovat financování nakládání s předmětným historickým elektroodpadem, se jeví jako nadbytečné zabývat se dalšími námitkami žalobce vznesenými v žalobě, neboť, není-li „správce“ pravomocně určen, nemůže být žalobce postihován za to, že neplnil své povinnosti vůči kolektivnímu systému ASEKOL.

Z uvedených důvodů soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, odměna advokátovi za 4 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika ze dne 13.10.2011, účas při jednání) po 2.100,- Kč a 4x režijní paušál po 300,- Kč (§ 7, § 9 odst.3 písm.f/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl.č.177/1996 Sb.). Protože zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových

výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).
Částka daně činí 1.920,- Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 13.520,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode

dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým

označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání

lhůty k

podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Variabilní

symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. listopadu 2011

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová

